

WKR: een vaste vergoeding voor intermediaire kosten

17 december 2010

Staatssecretaris Weekers van Financiën heeft bij besluit goedgekeurd dat er bij toepassing van de werkkostenregeling (WKR) een vaste vergoeding van intermediaire kosten kan plaatsvinden. Voor zo'n vaste kostenvergoeding gaan dezelfde voorwaarden gelden als de wet stelt aan een vaste vergoeding van kosten die onder een of meer van de gerichte vrijstellingen vallen: de vergoeding moet gebaseerd zijn op een voorafgaand onderzoek naar de werkelijk gemaakte kosten.

Intermediaire kosten zijn bedrijfskosten die de werknemer in opdracht of op verzoek van zijn werkgever maakt. De werknemer fungeert daarbij als kassier: hij doet de uitgave niet voor zichzelf, maar namens zijn werkgever én voor diens rekening.

Van intermediaire kosten is sprake bij uitgaven door de werknemer ter zake van:

- de aanschaf van zaken die tot het vermogen van de werkgever gaan behoren
- kosten voor zaken die van de werkgever zijn (en die aan de werknemer ter beschikking zijn gesteld);
- kosten die specifiek samenhangen met de bedrijfsvoering.

Voorbeelden te over. Denk aan de uitgaven van de werknemer die met een zakenrelatie uit eten gaat, of die zijn auto van de zaak voltankt en die zelf afrekent. Of de werknemer die op dienstreis moet overnachten en de hotelkosten voorschiet, of de werknemer die relatiegeschenken koopt voor de zakenrelaties van zijn werkgever.

Als de werkgever de door de werknemer voorgeschoten kosten terugbetaalt, is dat geen voordeel uit dienstbetrekking; de vergoeding behoort niet tot het loon.

De wettelijke regeling van de WKR gaat er van dat een werkgever de intermediaire kosten op declaratiebasis aan de werknemer vergoedt (terugbetaalt). De verscheidenheid van intermediaire kosten is zo groot dat een vaste vergoeding daarvan zich moeilijk laat raden.

Maar een vergoeding op declaratiebasis betekent erg veel administratieve rompslomp. En dat is in strijd met "het globale en vereenvoudigende karakter van de werkkostenregeling".

Financiën keurt daarom alsnog een vaste vergoeding van intermediaire kosten goed, maar dan wel onder dezelfde voorwaarden als een vaste vergoeding van

kosten die onder een gerichte vrijstelling vallen (zie ook BelastingBelangen van oktober 2010:

[Werkkostenregeling en vaste kostenvergoedingen](#)). Die goedkeuring houdt het volgende in:

- De werkgever kan het bedrag van de intermediaire kosten aannemelijk maken.
- Hij specificeert de intermediaire kosten per kostenpost naar aard en veronderstelde omvang.
- Hij specificeert de vaste vergoeding naar het bedrag dat ziet op intermediaire kosten, gerichte vrijstellingen en overige posten.
- Hij onderbouwt de vergoeding met een onderzoek naar de werkelijk gemaakte kosten en herhaalt dit onderzoek als de inspecteur dat vraagt.

Een aanvullende vergoeding is alleen mogelijk als de werkgever aannemelijk kan maken in hoeverre de werkelijke uitgaven hoger zijn dan het desbetreffende bedrag van de vaste vergoeding.

Commentaar

Deze goedkeuring is voor de praktijk van groot belang. De werkgever die de intermediaire kosten opneemt in een vaste kostenvergoeding voorkomt veel administratieve rompslomp. Maar de werkgever zal dan wel moeten kunnen aantonen dat de werknemer de intermediaire kosten ook daadwerkelijk – tot die bedragen – maakt. Een voorafgaand onderzoek naar de werkelijke kosten, dat volgens de wet ten minste drie maanden moet omvatten, is geen sinecure. Maar altijd nog veel beter dan een vergoeding op declaratiebasis gedurende het gehele jaar.